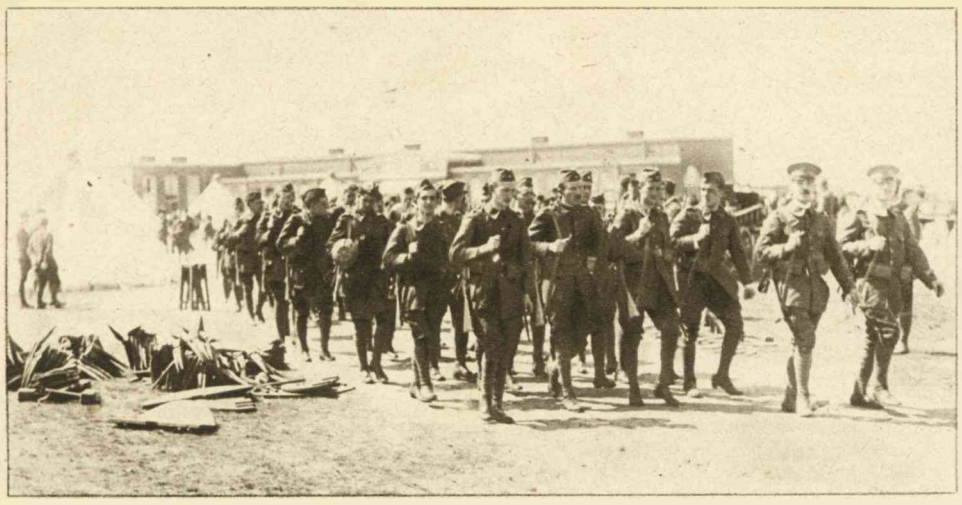

OEFENING VAN DEN VRIJWILLIGEN LANDSTORM.

Bijna 2000 vrijwillige landstorm-soldaten hebben gedurende twee dagen gekampeerd, geoefend en geschoten op het landgoed „Ockenburgh" bij Loosduinen. De vrijwillige landstorm toonde geheel met het militaire leven vertrouwd te zijn en de manschappen maakten een uitstekenden indruk. Foto links geeft het uitrukken; rechts ziet men een paar manschappen, die hun portie eten gehaald hebben.

FEEST

Kom Toni, kleed je nu in vredesnaam aan! 't Is waarachtig al bijna zes uur!"

Verstralen peuterde zenuwachtig aan zijn boordenknoopje, dat 'm telkens parten speelde. Gebliksem! dat die Toni ook nou weer zoo eeuwig zat te zeuren voor die toilettafel! Wat verwachtte ze dan toch eigenlijk van hem? Dat hij een speech zou afsteken? Een loflied zou zingen op het 12½-jarig bestaan van hun echtvereeniging? Groote Mozes! dat moest er nog bijkomen! Hij kón nu eenmaal niet huichelen, zou het ook nooit leeren, zelfs niet op dezen gedenkwaardigen dag.

Hij peuterde verder, vermaande nog eens, iets zachter: „kom nu Toni!" maar ze bleef doodkalm zitten. Haar lange, breede vingers speelden nerveus met de flacons op de toilettafel, overigens verried niets haar gejaagdheid. Ze zat een heel stuk van Verstralen af, aan 't eind van de groote slaapkamer, en hij kon daardoor niet goed de uitdrukking van haar gelaat zien. Ze toonde hem slechts een stukje van haar wang en een lange streng van het gladde zwarte haar, die over haar linkerschouder was gegleden; bovendien zag hij de aldoor spelende, groote hand.

„Groote vrouw is ze toch!" dacht Verstralen bijna met bitterheid. „Eigenlijk niets liefs aan," philosopheerde hij, „groote handen, groote voeten, breede schouders. Wonderlijk toch, ik had best vooruit kunnen zeggen dat 't tusschen ons nooit goed zou gaan! Niet om die grootte natuurlijk ..... overigens was ze vóór haar trouwen veel slanker en fijner, dat is waar, maar wat de geestelijke harmonie betreft ...."

„Groote goden, Toni! Komt er nu nog wat van? Wacht je ergens op?"

Maar Toni speelde kalm verder en de haarlok bleef onbeweeglijk over haar schouder hangen.

„Wat een humeur!" peinsde Verstralen verder. „En te denken dat ik daar nu al 12½ jaar mee rondtob! Een vrouw is een eigenaardig wezen als ze probeeren wil een man te vangen! 't Eene oogenblik koel en zoo stom als een visch, 't andere oogenblik zóó in actie, dat je je niet weet te bergen voor al haar liefdesbetuigingen. Ik houd niet van dat soort stemmingen, vooral niet van de laatste! Als een vrouw ziet, dat ze haar man niet boeien kan, hoewel hij van zijn kant toegevend is, dan moet ze zich in géén geval opdringen! Er is niets stuitender in het leven dan een vrouw die haar liefde wil opdringen. Bovendien heeft het de tegengestelde uitwerking."

„Mevrouw Verstralen, mag ik u beleefd doen opmerken dat het tien minuten over zes is? Om half zeven komt het rijtuig en Uwe Genade is nog verre van gereed!"

De hand bleef spelen.

„Studeert u voor spfinx? poseert u?" vroeg Verstralen, met zijn kalmste stemgeluid, dat echter met ieder woord iets van die kalmte verloor. „Kan ik ook iets voor Uwe Hoogheid doen? Gevoelt Uwe Majesteit zich niet wel?"

De hand rustte even, verdween, verscheen weer en pakte behoedzaam de treurende haarstreng.

„Ik zal wel voortmaken, hoor hartelijke man!" klonk het vanachter de toilettafel en Toni stond op.

„Hartelijke man?" bromde Verstralen, „nee, hartelijk ben ik nooit geweest en 'k zal het ook wel nooit worden. Nuchter geboren, zal vermoedelijk nuchter sterven!"

„Heerlijk voor je vrouw!"

„Moet je dat nu zoo speciaal vandáág voelen?" verbaasde zich Verstralen, „12½ jaar zijn we nu getrouwd en juist op onze koperen bruiloft ga je je beklagen? Had dan ook geen diner besteld voor al je kennissen, dat zou een massa geld bespaard hebben!"

Hij had dadelijk spijt van zijn woorden, die hem zelf eigenlijk nog meer pijnigden dan ze haar deden, maar hij liet het niet merken. De eerste jaren van zijn huwelijk had hij getreurd over zijn vervlogen illusies, vervolgens was hij in opstand gekomen, nu berustte hij erin, zoo goed en zoo kwaad als 't ging, waarbij het noodige sarcasme hem hielp.

Toni ritste den kam door haar steile haren.

„Had ik ooit kunnen denken dat ik zóó'n koperen bruiloft zou hebben!" jammerde ze plotseling.

De kam vloog over den grond, Toni viel weer op haar oude plaats voor de toilettafel, liet haar hoofd erop neerzinken, zoodat de haren aan weerszijden lange zwarte wallen vormden langs haar zware armen.

Verstralen zette zich zuchtend op den rand van zijn bed en gaf een nijdigen pats op zijn kussen. 't Ging precies zooals hij verwacht had: eerst stilte, dan storm; de opklaring zou ook wel komen, maar met dat al ging de tijd toch maar om! Vooruit! dan maar weer eens met redeneeren geprobeerd!

„Waarom huil je nu eigenlijk?" zei hij bedarend. „Ben ik de schuldige? Heb ik je onvriendelijk behandeld, onbeleefd? Heb ik me niet genoeg uitgesloofd om alles voor dezen dag in de puntjes te hebben, zoodat de wereld zich kan koesteren in onze gulheid enz.? Ben ik goed beschouwd niet een voorbeeldig echtgenoot en vader? Let ik er niet iederen morgen op dat Pim zijn vingers niet in de boter steekt en Zus haar melk niet over je damast gooit? Me dunkt, dat je in dát opzicht niet te klagen hebt! We hoeven er niet omheen te draaien — en doen het ook niet — dat ons huwelijk eigenlijk een heel klein beetje mislukt is, maar — heeft de buitenwereld er ooit iets van gemerkt? Hebben de menschen jouw hartelijkheid niet bewonderd als ik op verjaardagen en met Sint Nicolaas overladen werd met de meest nuttige en onnuttige zaken? en hebben ze in mij niet gezien het toonbeeld van een liefhebbend echtgenoot als ik je een gouden armband vereerde, of een broche met echte paarlen, of een Liberty-costuum dat me een fabelachtige som kostte, of 't nieuwste model gasfornuis?? — Heusch Toni, je hebt niet te klagen! Zie je mij nu ooit zoo woest doen? Vrouwen hebben nu altijd van die bijzondere kleppen om haar zenuwachtigheid door te laten ontsnappen! De man is misdeeld in dat opzicht!"

Stilte. Verstralen keek op zijn horloge: tien minuten voor half zeven.

„Kun je nu misschien ertoe besluiten je aan te kleeden, Toni?"

Ze stond op, ging haar oogen betten aan de waschtafel. Er zit tenminste vóórtgang in, dacht Verstralen en hij raapte den neergegooiden kam op, overhandigde hem gracieus aan zijn vrouw.

„Als 't je blieft!"

„Merci!" zei ze.

„Je hadt je moeten laten kappen!" zei hij, schijnbaar geïnteresseerd naar het toilet-maken kijkend.

„En dat vindt je zoo afschuwelijk als ik mijn haar gekapt heb!" klonk haar gesmoorde stem.

„Werkelijk? — ja, dat kan wel, maar op zoo'n dag als deze!"

„'t Is toch geen fééstdag?" mokte ze.

„Zeker wel, lieve kind!" weerlegde hij allerbeminnelijkst. „misschien voor ons niet, maar overigens voor heel onzen familie- en kennissenkring! Maar je hebt gelijk: ik zie je liever met een ongefriseerd kapsel!"

Een rijtuig rolde voor, toen galmde luid de bel door het huis. „Half zeven, precies op tijd is die vent!" loofde Verstralen.

Toni wilde schellen voor Dientje, om haar robe vast te maken. „Laat maar, Toni!" vroeg-beval Verstralen, „ik kan je immers helpen?"

„O, als je wilt!" Ze trachtte het koel en onverschillig te zeggen, maar hij hoorde er haar volgend humeur alweer doorheen.

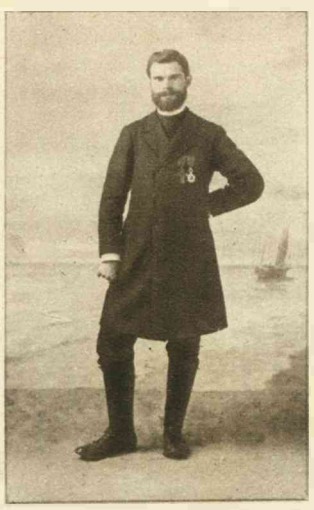
„Haha, de opklaring!" dacht hij triomfantelijk.

Hij was een handige kamenier, waakte er zorgvuldig voor dat de haakjes in de goede oogjes kwamen. Aan 't eind

PASTOOR J. J. J. v. d. BIESEN.

De Z.Eerw. Heer J. J. J. v. d. BIESEN te Groot Zundert, hoopt den 31en Mei zijn zilveren priesterfeest te herdenken. — De ZeerEerw. Pater Michaël (in de wereld ARTHUR KNIPPING uit Leuven, doch van Nederlandsche ouders die thans te Roermond woonachtig zijn) van de orde der ongeschoeide Carmelieten, die vanaf het begin van den oorlog als militair aalmoezenier bij het Belgische leger te velde, thans aan de Yser, werkzaam is, werd door Koning

PATER MICHAËL KNIPPING.

A. DE BLOEME. †

Albert benoemd tot Ridder in de Orde van de Kroon en tevens bevorderd tot chef-aalmoezenier. Bovendien werd hij gedecoreerd met de Belgische Leopoldsorde. De Engelsche Koning benoemde hem tot Chevalier de St. George, terwijl hij door President Poincaré benoemd werd tot Ridder van het Legioen van Eer. — Te Rotterdam is dezer dagen overleden de heer A. DE BLOEME, in leven directeur der Nieuwe Afrikaansche H. V. te Rotterdam.

MUZIEKCONCOURS.

Het Comité voor Ontwikkeling en Ontspanning van Gemobiliseerden hield op den tweeden Pinksterdag te Arnhem een door duizenden bijgewoonden wedstrijd voor tijdens de mobilisatie gevormde militaire muziekcorpsen in de provincie Gelderland. Onze foto geeft een groep van leden van het comité, juryleden en voorname genoodigden. 1. Gen.-Maj. Pop. 2. Mr. Dr. de Visser, Weth. der Gem. Arnhem. 3. Mr. Lugt, Secr. v. h. Comité. 4. Kapelm. Hantch.

DE FRIESCHE ELFSTEDENTOCHT.

Begunstigd door prachtig weer waren er Tweeden Pinksterdag voor het Hotel „De Klanderij" te Leeuwarden, een vijftigtal deelnemers aanwezig voor den Frieschen Elfstedentocht. Een dertigtal volbracht den geheelen tocht.